

John Saunders

Elhangzott: Nagyváradi, 2005.

A következőkben a **vallásos rendszerről** fogunk beszélni.

Eleve furcsának tűnik, hogy egy ilyen rendszer egyáltalán létezzen. Kezdetben ugyanis volt a **világ** és volt **Jézus Krisztus Gyülekezete**, és e kettő tökéletesen elkülönült egymástól; semmilyen vegyülés nem volt közöttük. Manapság azonban, sőt, évszázadok óta, azt látjuk, hogy létezik a világban valami, amit vallásos rendszernek nevezünk – a benne élő emberek persze nem így mondanák; ők egyháznak hívják. Észrevesszük-e azonban, hogy ez a rendszer mennyire hasonlít a világhoz? Miért kell akkor törődnünk vele? Azért, mert nagyon sok testvérünk ott van! Annyira, hogy a keresztények túlnyomó többsége a vallásos rendszer foglya, de nem veszik észre, mert nincs szemük ennek meglátására. Nem akarok azonban annyira arrogánsnak tűnni, hogy ne tartanám lehetségesnek, hogy ez velem is megtörténjen. A vallásos rendszer ugyanis az ellenség stratégiájának eredményeképpen jön létre.

A **világgal** kapcsolatban a 2Timóteus 1-ből olvastuk, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be, most az 1Timóteus 4-et nézzük: „A Szellem pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől”. Nem az „utolsó napokban” [eszkhatosz hémera, 2Tim 1,1], hanem az „utolsó időkben” [hüszerosz kairosz 1Tim 4,1 –*a ford.*]. Jóval korábban tehát az utolsó (végső) napoknál, de az első századot követően; s a negyedik századra mindez meg is valósult. Azt mondja tehát, „hogy a késői időkben némelyek elpártolnak majd a hittől, s tévelyítő szellemekre és ördögök tanításaira fognak figyelni, hazug, saját lelkiismeretükben kiégett emberek képmutatásával” (1Tim 4,1-2, Csia). Hogyan tudta az ördög ezt véghezvinni? Úgy, hogy nem egyik pillanatról a másikra történt.

A Jelenések 2. és 3. fejezetében láthatjuk az Úr Jézus hét levelét a hét gyülekezetnek. Ezek egyrészt mind történelmi jelentőségűek, mivel Kis-Ázsia városaiban ezek a gyülekezetek valóban léteztek, és minddel az volt a helyzet, amivel kapcsolatban az Úr megszólította őket. A levelek másrészt szellemi jelentőségűek is, és egyfelől minden gyülekezetnek, másfelől minden embernek is szólnak, akik hasonló helyzetben vannak, mint az adott levél címzettjei. Harmadrészt a hét levél próféta is, a Gyülekezet történelmének hét szakaszáról beszél. Ezt a hét korszakot két részre lehet osztani: az első háromra, amelyik jött és el is múlt, és az utolsó négyre, amely jött, és meg is marad egészen a korszak végéig.

Nézzük meg a három és a négy közötti választóvonalat:

Jel 2,7: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.” Majd: „Aki győz”.

11. vers: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.” Majd: „Aki győz”.

12. vers: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.” Majd: „Aki győz”.

Ezután váltás:

26. vers: „Aki győz”, majd a 29. vers: „Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!”.

27. rész, 5. vers: „Aki győz”, 6. vers: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.”

28. vers: „Aki győz”. 13. vers: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.”

Majd 21. vers: „Aki győz”, végül: „Akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.”

Az első három a gyülekezet történelmének első három periódusa, amely már mind véget ért. Az első az I. század korai gyülekezete, amelyről az Efezusnak írt levél beszél, majd a II. század szenvedő gyülekezete következik, amelyről a Szmirnának szóló levélben olvashatunk. A harmadik az a gyülekezet, amely fogságba esett, amikor Konstantin császár felvette a kereszténységet, és ezüsttel fizetett a katonáinak, ha ők is ugyanezt teszik. Konstantin volt az, aki hivatásos papságot bérelt fel, a pogány templomokat ún. keresztény célokra kezdte hasznosítani, többek között azzal, hogy Pál, Péter, János és más korai keresztény hithősök szobrait helyezte el ezekben. Sőt, nem is fáradtak új szobrok készítésével, hanem levették Zeusz, Merkúr és társaik szobrainak fejét, és új fejeket raktak rájuk.

A vallásos rendszerbe való átmenet tehát a korai egyháztörténelem eme három szakaszának végére megvalósult. Ezután **az utolsó négy**: Thiatíra a római katolicizmus és az ortodoxia; Szárdisz a reformált Thiatíra, azaz a protestantizmus, felekezetek; majd Filadelfiában látjuk az Úr maradék gyülekezetét; Laodiceában pedig a bukott Filadelfiát.

Most arról szeretnék beszélni, aminek azt a nevet adtam: **Út Babilonba** – mert az Ige több helyen is Babilon néven hivatkozik a keresztény vallásos rendszerre. Vajon miért? Mert az Ószövetségben a népet fogságba vitték Babilonba, ahol hetven évig tartották őket, és amikor visszatérhettek Jeruzsálembe, csak egy maradék élt a lehetőséggel. A nép nagy része Babilonban maradt, és zsinagógákat építettek, hogy folytathassák az ún. istentiszteletet.

Most tehát a Babilonba vezető útról szeretnék beszélni, nem azért, hogy oda menjete, hanem, hogy ne menjete oda! Hogy felismerjete ezt az utat, és ne járjatek rajta. És ahol ez az út kezdődik, az itt van, Efezusban. Csodálatos gyülekezet volt az efezusi. Az első század legnagyobb műve az én meglátásom szerint; Pál apostol ugyanis három évig ott tartózkodott. Korábban, az Úr akaratából, a galáciai gyülekezetekhez tartó első útján talán Pál mindössze egy-két hónapig lehetett azokon a helyeken. Pál elhívott apostol volt, de ezzel együtt növekedésben lévő hívő, azaz nem hiszem, hogy az a Pál, aki három évig Efezusban volt, az ugyanaz az ember lett volna, mint aki egykor Barnabással megkezdte az utazásait. A Szent Szellem folyamatosan végezte benne a munkát. A második útján ugyanez a helyzetet látjuk, míg el nem érkezik a második útján a negyedik gyülekezetbe, amely Korinthus volt, ahol az Úr azt akarta, hogy másfél évig tartózkodjon. A harmadik útján azonban Efezusban maradt három évig, és az ottani vének előtti bizonyágtétele szerint három évig éjjel-nappal intette őket, és hirdette nekik az Isten teljes akaratát (ApCsel 20,17-től). Azt láthatjuk tehát, hogy ez a gyülekezet bizonyára sokkal dicsőségesebb és érettebb lehetett szellemileg a többinél, hiszen Pál annyival többet adott nekik. Ezért gondolom, hogy lehet, hogy az első század legnagyobb műve lehetett. Amikor azt mondom, legnagyobb műve, a legnagyobb kijelentésre, kiábrázolódásra gondolok, és a legtartósabb, legjobbban érvényesülő bizonyágtételre, tanúságra.

Most pedig az Úr ezt a levelet írja nekik körülbelül negyven évvel később, és csodálatos mondanivalója van. Milyen jó lenne, ha az én otthoni gyülekezetemnek mondana ilyen gyönyörűséges dolgokat! Azt jelentené, elértük a célt. Jel 2,2: „Ismerem tetteidet, fáradozásodat, állhatatosságodat”... Tetteik vannak, fáradozás, állhatatosság... a Szent Szellem munkája. A hitük igazságos cselekedeteket szült, amelyeket Isten készített el számukra, hogy ezekben járjanak. Állhatatosak, nem viselik el a gonoszokat, „próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találtad őket”. Majd újra azt mondja nekik, hogy tudja, hogy van bennük állhatatosság. És „terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg”. „De az a panaszaom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet.”

A Babilonba vezető út a szívből indul ki. Az Úr arra hívott bennünket, hogy szeressük Őt teljes szívünkben, teljes lelkünkben, teljes elménkben és teljes erőnkben. Megállhatok vajon itt előttetek, és mondhatom, hogy ez az én szívem állapota? Nem merném ezt kijelenteni. De azt hiszem, hogy én is és ti is mindannyian erre az intenzitásra törekszünk. Tudjuk, hogy az Úr munkálkodik bennünk, és felnövel minket, és mi is erre vágyakozunk. Azt gondolom, hogy amíg ez a szívünk vágya: „Ó, Uram, ne hagyd, hogy elveszítsem ezt a mostani szeretetet, hanem Uram, növeld bennem a szeretetet”, addig jó helyen vagyunk. Nem mondhatja senki, hogy benne megvan az első szeretet – Isten ismeri ezeket a dolgokat. Ha valaki azt mondaná, neki megvan, kételkednék. Talán túl magasra helyezi magát. A Róma 12,3 azt mondja, hogy az ember ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell.

A Babilonba vezető út tehát a szívnél kezdődik. Valami megváltozott ezeknek a testvéreknek a szívében, negyven évvel később. Ki tudná megállapítani, hogy hol az a pont, amikor egy ilyen változás bekövetkezik? Egyedül az Úr; egyedül az, aki a szíveket vizsgálja, és ismeri az ember gondolatait és szándékait. De az Úr valahogyan tudta tehát ezt, és azt mondta, „az a kifogásom ellened”, és azt mondja: „térj meg!” – különben eljövök és kimozdítom a gyertyatartódat.

Az első fejezetben azt látjuk, hogy a gyertyatartó a gyülekezetet jelképezi. Az utolsó vers azt mondja, hogy a hét gyertyatartó a hét gyülekezet. Azt mondtam: Uram, mennyire szigorú vagy! Nézd, mi mindenük volt pedig! Filadelfiát leszámítva jobbak, mint az összes többi gyülekezet! Miért lennél ennyire szigorú velük? Azért, mert attól, akinek sokat adtak, sokat is várnak. Semelyik másiknál nem volt ott Pál apostol három évig, aki lefektette volna az alapokat, felépítette a gyülekezetet, tanította a szenteket, megalapozta őket Krisztusban. Nagyon komoly dologgal fenyegette meg tehát őket az Úr: hogy eljön, és kimozdítja a gyertyatartójukat. A szomorú az, hogy ha ma ellátogatunk Efezusba, nincsen ott gyülekezet, a város romokban hever – ezek szerint nem találták meg az első szeretetüket.

Mi történik, ha elveszítjük az első szeretetet? Ez nem az a szeretet, amit legelőször birtokoltunk, ez a szeretet **minőségét** jelenti. Az a szeretet, amely az Úr Jézust magasztalja fel minden más egyéb létező dolog fölé. A Tízparancsolat úgy fogalmazza meg: Ne legyenek neked más isteneid énelőttem. Memphisben van egy énekünk, nagyon rövid kis ének, sőt valójában egy imádság: „Hogy kedves arcodat mindig szemem előtt lássam, ez az imádságom, ez legyen a leghőbb kívánságom. Hogy a szívemben semmilyen más szeretet ne versenyezzen, onnan minden más

trónus kivesszen, és szívem csak Téged szeressen.” Ez az első szeretet. Az egyetlen dolog, Jézus; a jó rész, amit a betániai Mária választott: kevés dolog fontos, sőt valójában csak egy. Olyan sok jó dolog van ebben a világban, és a kereszténységben is... De a szívünk úgy is távol lehet, hogy csupa jó dologgal van tele.

Tudjátok, miből lesz gyakran bálvány az ember szívében? A szolgálatból. A keresztény szolgálatból. A vallásos rendszerben tudjátok, mit tartanak a legfontosabbnak? Hogy a fiatalok legyenek igehirdetők, lelkipásztorok, mondván, ez a legnagyobb pályára a hívő előtt. Az Úr munkáját végezheted – de ez gyakran csapdává lesz a számadra. Mert amikor szolgálsz az Igével és prédikálsz, és nyolcvan-kilencven ember figyel rád, és hallgatja a szavaidat, az ún. bölcsességedet, az értelmezéseidet, az könnyen felfuvalkodottá tesz, és hamarosan még több szolgálatot akarsz; nagyobb helyiség kell, stb. Csapdává válhat az Úr szolgálata. Az Ő szeretete azonban soha nem válik csapdává. Ha minden, amit teszünk, az érte való szívbeli szeretetünkől fakad, az Ő szolgálata sohasem ejt kelepcébe.

Látjuk tehát, hogy **a Babilonba vezető út a szívben kezdődik, azzal, hogy elveszítjük az első szeretetünket.** Van egy módja annak, hogy megállapítsuk, elveszítettük-e ezt; hogy szeretjük-e még az Urat annyira: az, hogy **szeretjük-e az Ő népét annyira?** Senki sem láthatja, hogy szeretjük-e az Urat, azt azonban igen, hogy szeretjük-e egymást. Az egymás iránti szeretetünk pedig az egymás iránti szolgálatunkban fejeződik ki; a gondoskodásban, a törődésben. Hiszen Krisztus Teste egy család, és mi mind testvérek vagyunk! És ezért mindannyian törődünk egymással, hiszen együvé tartozunk. Biztos akarok lenni benne, hogy van-e elég enivalód, különösen, hogy elegendő van-e az élet kenyéréből! Tudnom kell, hogy a kezed nem erőtlen-e, hanem erős, és hogy a térded sem gyenge, hanem egyenesen megáll! Ha megvan az első szeretetem az Úr iránt, és szeretem az Ő népét, azon gondolkodom: „hogyan tudnám bátorítani a szenteket ezen a héten?” Ó, Uram, amikor vasárnap összegyűlünk, adj egy Igét, amit felolvashatok, adj egy zsoltárt! Uram, mutasd meg, hogy tegyek-e bizonyosságot? Segíts, hogy javasoljak egy éneket, amit elénekelhetünk! Más szóval: szolgáljuk egymást.

Azonban, amikor elveszítjük az első szeretetet, más dolgok vonják el a figyelmünket; elmegyünk az összejövetelre, és rájövünk, hogy nem hoztunk magunkkal semmit, és még csak nem is szégyenkezünk emiatt. Elmegyünk az imaalkalomra, és rájövünk, hogy nem is imádkoztunk, de nem gond, más imádkozott, én úgyis egyetértettem vele. Nem gondolom, hogy egy imaalkalmon mindenkinek kötelező lenne imádkoznia minden egyes fölmerülő dologért, de késznek kell lennünk rá, hogy imádkozzunk, amikor a Szent Szellem indít. Van, aki eleve úgy jön az imaalkalomra, hogy már az ajtóban tudja, hogy nem fog imádkozni. Úgy vannak vele... hát ki tudja, hogyan vannak vele? Lesz ott ima bőven, elég, ha én csak úgy ott vagyok, a jövő héten, lehet, hogy rá se érek.

Látjuk ezt? Ha meghidegülünk az Úrnak, meghidegülünk a népe számára is, ez pedig légüres teret hagy maga után. A valóság az, hogy mindannyian papok vagyunk. Péter írja: papok királysága, királyi papság, szent nemzet, és nincs egy keresztény sem, aki ne papnak született volna. Nyilván ebben a papságban mind különféle képességekkel rendelkezünk, lehet, hogy valaki egytálcás, más öttálcás pap – nem ugyanazok a papi készségek állnak

rendelkezésünkre. Az a fontos, hogy mindannyian működőképesek legyünk. Amikor pedig az Úr ezt a példázatot adta, kiemelte, hogy **a kevés táalentumos embernek is működni kell**. Akinek kicsi van, és azt mondja, á, ez nem fontos... – de, ez nagyon fontos! Mert az Úr legtöbb gyermeke nem öttalentumos pap. Tehát mivel legtöbbünknek csak egy talentuma van, legtöbben azt mondjuk, ó, én csak elásom az enyémet a földbe. Ha azonban az első szeretettel szeretjük az Urat, azt mondjuk, az Úr nem fog kevesebbet adni nekem, mint amennyim lehetne, Ő pontosan annyit adott, amennyit elbírhatok, és hűséges akarok lenni annak a forgatásában, amit Ő nekem adott. Így a saját mértékünk szerint szolgáljuk Isten népét.

Amikor azonban meghidegülünk iránta, légüres tér keletkezik, kevesebb a szolgálat, kevesebb a bizonyágtétel, kevesebb az imádság, csökken az imádat kifejezése, és az történik – mivel nem lesz sokáig vákuum –, hogy jönnek az öttalentumosok, és kitöltik az űrt. Mert ami nehéz egy egytáalentumosnak, könnyű az öttáalentumosnak. Egy idő után tehát ez a kettő tűnik fel a gyülekezetben, az egyikből lesznek a laikusok (a „hívek”), és a másik réteg ezek fölé kerül. És erről beszélt az Úr az efezusiaknak, a 6. versben:

„De az megvan benned, hogy a nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyeket én is gyűlölök.” Úgy hiszem, éppen csak akkor vesztették el az első szeretetet, és ez a vákuum még nem teljesen alakult ki, és még megvolt ott a működő papság. Ezért mondta az Úr, hogy „de az megvan benned”. De ha nem térnek meg, csak idő kérdése, és megjelennek a nikolaiták. Mit jelent ez? Két görög szó összetétele: „legyőzni az egyszerű embereket”. Tehát egy **felsőbb szellemi osztály kialakulása** ez, klérusé, ha tetszik. Krisztus Testében nincsen klérus, nincsen felsőbb papság. Nem kellene lennie. A klérus betört a gyülekezetbe, de nem lett volna szabad ennek megtörténnie. Mit mondott Jézus a Máté 23,8-ban: „Ti azonban ne hívassátok magatokat rabbinak; mert egy tanítótok van, ti meg mind testvérek vagytok” (Csia L.).

Mindenféle címek és titulusok vannak a kereszténységben ma, és legtöbbször a „rabbi” megfelelője. Vezető, tanító, lelkész, X. Y. tiszteletes, pásztor, atya, vén, egyes felekezeteknél X. Y. apostol, püspök... az emberek felett létrehozott osztály. „Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van” (Mt 23,9). Ez persze nem a saját édesapánkra vonatkozik, hanem egy cím, amelyet egy egyházi személy kap. Mit gondoltok, mit mondana körülbelül 1,3 milliárd ember, akik egy olyan rendszerben élnek, ahol a felsőbb osztályokba tartozókat atyának szólítják, ha megmutatnánk nekik ezt, hozzátevé, hogy, elnézést, de itt az van, hogy „senkit se hívjatok atyának”. Ők meg felelnének: ezt csak a Biblia mondja. Nekünk van egy hagyományunk, ami nagyobb a Bibliánál. Amikor tehát a Biblia és a hagyomány ellentmondásba kerül, mindig a hagyománynak van nagyobb tekintélye. Mondhatjuk erre, hogy hiszen Jézus éppen azért kritizálta a farizeusokat, mert pontosan ezt csinálták! Félretették Isten Igéjét a hagyományuk kedvéért. Erre ők: Ó, elnézést, rohannom kell, viszlát! Ilyen az ember útja, nem lehet megvédeni, igazolni.

Mt 23,10: „Ne hívassátok magatokat tanítóknak se, mert egy a ti tanítótok: a Krisztus.” (ÚF). Az angolban „vezető”-nek fordítja: Egy a ti vezetőtök. A kérdés az: hát nincsenek vezetőik Krisztus Testében? Nincsenek tanítók? János azt írja, „írok nektek, atyák” – nincsenek atyák? Persze, hogy vannak ilyenek. De ezek nem címek, titulusok. Én egy férfi vagyok – de nem szólítottok engem

„John férfi”-nek. Egyszerűen csak férfi vagyok és kész. Pál apostol volt, és mindannyian így hivatkozunk rá, Pál apostol ide ment, ott beszélt, de ha megnézzük az Igében, sehol nem fogjuk azt a kifejezést megtalálni, hogy „Pál apostol”, csak annyit, hogy „Pál”, meg külön, hogy „apostol”. Ez nem az ő titulusa, megszólítása, hanem annak a megnevezése, ami ő volt. **Krisztus Testében tehát mi mindannyian testvérek vagyunk.** Eltérőek a feladataink, eltérőek az ajándékaink, a kapott képességeink, de egy családba tartozunk. **Amikor azonban elveszítjük az első szeretetet, létrejön a felsőbb osztály, felsőbbrendű, kiváltságos réteg, a klérus. Ez tehát a Babilonba vezető út második lépése. Az első az első szeretet elvesztése, a második a szellemi vezető réteg létrejötte.**

Jelenések 2,14 – ez a rész pergamoni gyülekezetnek szól – „De egy kevés panaszom van ellened; mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanítását tartják, aki arra tanította Bálákot, hogy törbe csalja Izrael fiait, hogy bálványáldozati húst egyenek és paráználkodjanak.” Bálám Isten prófétája volt, az Úr szólt hozzá, és ő továbbadta az Úr szavát. Volt azonban egy probléma, hogy mivel a szíve nem volt tiszta az Úr előtt, pénzszeretővé vált, és ezért kész volt az ajándékát a saját maga érdekében használni. Az ajándéka használatából akarta növelni a gazdagságát.

Először tehát elveszítjük az első szeretetet, majd létrejön egy szellemi vezető, fősó réteg, talán először nem is hivatásosak, mert van munkájuk, ahonnan a megélhetésük származik, de egy idő múltán hivatásossá válnak. Valakiben egyszer csak felmerül, hogy fizetnünk kellene X. Y. pásztornak, hiszen annyi időt eltölt az Ige szolgálatával – amennyit végül is nekünk is kellene, de mi nem szeretjük annyira az Urat. Elkezdnek tehát fizetni valakit, nagyon megbecsülik és elismerik, de mindenki, aki él valamiből, pontosan tudja, hogy honnan származik a megélhetése. Például: minden intézményes gyülekezetben vannak tehetősebb emberek, akiktől a pénz nagy része származik. Az emberek nagy részétől származik az összbevétel csekély része, és néhány tehetőstől pedig a bevétel túlnyomó része. A lelkipásztor tehát tudja, honnan jön a fizetése. Mindenáron az igazságot akarja tehát hirdetni azoknak a gazdagoknak, arról, hogy meg kell térniük a bűnükből? Nem. Nem az ellen beszélek, hogy valakinek sok pénze legyen. Más szóval, ha valakinek sok pénze van, attól még nem lesz rossz keresztény. De körültekintőnek kell lennie.

A pásztor, a lelkész tehát azt mondja, amit hallani akarnak tőle. Senki nem erőltetheti, hogy adakozzanak, de esetleg észreveszi, hogy ha a kedvük szerint való dolgokról beszél, az adományuk is nagyobb – és az ajándékát a saját javára kezdi el használni. Nincs semmi bajom azokkal az emberekkel, akik pásztorok, és a következőkben látni fogjuk, hogy nem viselünk háborút a vallásos rendszer ellen, mindössze nem akarunk oda bemenni. Testvéreink vannak ott! **Ha nem szeretjük őket, mi magunk válunk a vallásos rendszerré.** Fontos megérteni, hogy azért mondom el mindezt, hogy **mi magunk ne menjünk Babilonba!**

Jel 2,15: „Így nálad is vannak olyanok, akik szintén a nikolaiták tanítását tartják.” – Ez a vers tehát összeköti a nikolaitákat Bálám tanításával. Az első lépés tehát **az első szeretet elvesztése**, csökkenő szeretet az Úr népe iránt, ezáltal a bizonyágtétel elvesztése, hiszen onnan lehet tudni, hogy Krisztus tanítványai vagyunk, hogy szeretjük egymást; majd jön a **szellemi vezető réteg kialakulása**, akik helyettünk végzik el mindazokat a feladatokat, amelyekhez mi túlságosan elfoglaltak vagyunk, majd kialakul a **hivatásos vezető réteg**, címekkel és megszólításokkal, majd

kialakul a vezető réteg részéről **Isten Igéjének a megrontása**. „Az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő szellemekre és démonok tanításaira hallgatnak” (1Tim 4,1). Amikor a saját érdekünkben kezdjük el kiforgatni Isten Igéjét, megnyitjuk az ajtót a démonok számára, akik bejönnek és segítenek ebben; és az igazság körül mindenféle egyéb dolog kicsavarodik.

Az első szeretet elvesztésétől a szellemi vezető rétegig, akik Isten Igéjét a saját érdekük szerint manipulálják, akkor is, ha nincsenek is ennek tudatában – ez az út vezet Babilonba. Végül pedig ott az **az asszony, Jezábel, aki prófétának mondja magát**. Bálám valóban próféta volt, de ez az asszony csak mondja magáról. Megragadta a szellemi hatalmat – nem érdekes ez? Egy asszony a legfelsőbb helyen, miközben az Úr megmondta, mi a normális rend a gyülekezetben. Az asszony pedig ugyanazt csinálja, mint amit a nikolaiták és amit Bálám csinált. Érdekes továbbá a Jelenések 17. és 18. fejezetében, hogy az, aki a vallásos rendszert jelképezi, az egy nő, a titokzatos Babilon. Egy parázna nő. 22. vers: „Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba”. Az út Babilonba készen van.

Soha ne lépjünk erre az útra, és lássuk meg, hogy **az első lépés a szívünkkel és az Úr Jézus iránti szeretetünkkel kapcsolatos**. Hamarosan a Jeruzsálemben vezető útról fogunk beszélni, de távol kell tartanunk magunkat a Babilonba vezető úttól. Meg kell találnunk a módját, hogy hogyan járjunk úgy, hogy az Isten dicsőségére legyen, és hogy békességben legyünk azokkal a testvéreinkkel, akik Babilonban vannak. Mindannyian harcba állunk ezzel a világgal és e világ királyságával. És olyan gyakran fordul elő, hogy amikor keresztények ki akarnak jönni az Úr Jézushoz, a vallásos rendszert is ellenségüknek tekintik. Nagy hibát követünk el, ha ezt tesszük. **Békében lehetünk az ottani testvéreinkkel**, anélkül, hogy háborúznunk, vagyunk nekünk magunknak is ott lakoznunk kellene.

Ez az első két dolog tehát, amit tisztán kell látnunk ezekben az utolsó napokban: Ennek a világnak a királysága és a vallásos rendszer. Ezek negatívumok, de a következőkben valami pozitívról beszélünk majd; ami az Úr szívében van, ami az Ő maradék gyülekezetével kapcsolatos. Ámen.